

Een van de vele flatwijken in Rozenburg

op school gezeten; het laatste gebouw dat nog overeind stond. Ik vond het erg dat de industrie zo oprukte, was snel aan de landelijke omgeving gehecht geraakt.”

Ze kwam in de verzorging te werken, maar haar grote fascinatie werd het milieu. In de jaren tachtig kwam ze via Milieudefensie in het actieve leven terecht. Van daaruit kwamen ook allerlei sociale kwesties op haar pad. Ze maakt nog steeds deel uit van een klankbordgroep waarin industrie en burgerij van gedachten wisselen en verleent via de protestantse kerk hulp aan behoeftige dorpsgenoten. “Ik ben vechtlustig,” verklaart ze. “Onrecht zint me niet, of het nou om het milieu of om levensomstandigheden gaat. Als je je daartegen kunt verzetten, moet je het doen, vind ik.”

De veiligheid en het milieubewustzijn zijn erop vooruitgegaan sinds het begin van de expansie, toen er van tijd tot tijd ontploffingen voorkwamen en de luchtvervuiling het wasgoed blakerde. Wel maakt ze zich nog steeds zorgen over de kwetsbare ligging van Rozenburg. En over de geluidsoverlast van voorbijrijdende goederentreinen, die nog erger dreigt te worden door de extra transporten die de Tweede Maasvlakte met zich meebrengt. Zullen na de aansluiting bij Rotterdam de havenbelangen niet nog zwaarder gaan wegen?

“Maar die aansluiting heeft het Rozenburgse bestuur aan zichzelf te danken,” vindt Gerry de Rooy. “Voortdurende polarisatie en coalitiewisselingen hebben voor veel stagnatie en besluiteloosheid gezorgd.

‘De gemiddelde Rozenburger is niet verontrust. Veel mensen zijn hier bewust komen wonen en nemen de industrie voor lief’

Zo wordt er al jaren gesproken over een vernieuwing van het winkelcentrum, maar het bleef tot dusver bij dure plannen.”

Interim-burgemeester Jaap Wolf maakt eenzelfde analyse. “De inwoners zijn de politieke cultuur van Rozenburg moe. Het bestuur is steeds totaal van kleur veranderd. Hierdoor kregen we de naam onvoorspelbaar te zijn en golden we als het zwarte schaap in de regionale familie.”

De industriële omgeving en de risico's van dien houden veel Rozenburgers bezig. Op inspraakavonden over vergunningen kan het er pittig aan toegaan, zegt woordvoerder Niko van Gent van het chemisch bedrijf Huntsman. “De bewoners voeden de industrie op tot openheid. Andersom voelen wij het als een plicht een goede buur te zijn. Anders hebben we geen bestaansrecht.”

Het winkelcentrum is aan vernieuwing toe

Van Gent taxeert de houding van de inwoners ten opzichte van de industrie als waakzaam maar niet ongerust. Voormalig raadslid Esther Bot, ook werkzaam bij Huntsman, is dat met hem eens. “Een beperkte groep belangstellenden houdt de industrie goed in de gaten; de gemiddelde Rozenburger is niet verontrust. Veel mensen zijn hier bewust komen wonen en nemen de industrie voor lief.”

Die pragmatische houding valt ook af te leiden uit nota bene het Rozenburgse carnaval, op gang gebracht door de instroom uit Limburg en Brabant. De lokale vastenavondclub heet de Smookenivers, en die naam verwijst niet naar tabak maar naar schoorstenen. Bij het jongste carnaval klonk zoals gewoonlijk het clublied, vervat in een soort industriële poëzie die naar Rotterdamse nuchterheid ruikt: “Smokenburg, Smokenburg/Met al je pijpen en fabrieken/Smokenburg, Smokenburg/Met al je water aan de kant/Smokenburg, Smokenburg/Ik zal van jou het meeste houden.”

Desnoods als deelgemeente van Rotterdam. De animo is aan de lauwe kant, maar het verzet eveneens. “We raken tweederde van onze bevoegdheden kwijt,” mort Paméla Blok van Gemeentebelangen Rozenburg. “En als er in Rotterdam een nieuw bestuur aan de macht komt, staan alle afspraken op de tocht. Leefbaar Rotterdam bijvoorbeeld wil de deelgemeenten opheffen. Maar goed, we gaan er het beste van maken en proberen voor Rozenburg vooral te houden wat er is.” |